

A Fővárosi Törvényszék () ügyvéd () által képviselt
S. Zs. L. () felperesnek, dr. Nacsa Mónika
kamarai jogtanácsos által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.)
alperes ellen, versenyügyben hozott járulékos közigazgatási cselekmény (hiv. szám: Vj/22-
685/2015.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 (Tízezer)
forint perköltséget, valamint az állam javára az állami adó- és vámhatóság külön felhívására 15 000
(Tizenötezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2015. április 21-én versenyfelügyeleti eljárást indított – többek között – az Essity
Hungary Kft.-vel (korábbi nevén: SCA HYGIENE Products Kereskedelmi Kft.; a továbbiakban:
eljárás alá vont vállalkozás) szemben, a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás
tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 11. § (1) bekezdésében előírt
tilalom, valamint az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 101. cikk (1) bekezdésében, illetve
annak a) pontjában foglalt tilalom feltételezett megsértése miatt.

A versenyfelügyeleti eljárásban (2015. december 3-án és 2016. szeptember 21-én) a felperest, mint
az eljárás alá vont vállalkozás – terjedő időszakban –
az alperes tanúként hallgatta meg. A meghallgatást megelőzően a felperes a 2015.
november 17-én kelt kérelmében indítványozta a személyazonosító adatainak és lakcímének zárt
kezelését. Kérelmét a jelenlegi és jövőbeni munkalehetőségeihez, valamint a személyes
biztonsághoz fűződő érdekével indokolta. Az alperes e kérelemnek a 2015. november 20-án kelt,
Vj/22-104/2015. számú végzésével helyt adott, és elrendelte a felperes, mint tanú személyazonosító
adatainak és lakcímének zárt kezelését, melyre tekintettel a felperes meghallgatásain az eljárás alá
vont vállalkozás nem vett részt. A hivatkozott végzés rögzíti, hogy a közigazgatási hatósági eljárás

és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 39/A. § (3)-(5) bekezdései szerint, a természetes személyazonosító adatokat és a lakcímet a hatóság az ügy iratai között elkülönítve, zártan kezeli. A hatóság biztosítja, hogy a zártan kezelt adatok az eljárási cselekmények során ne váljanak megismerhetővé.; A zártan kezelt adatok megismerésére csak az ügyintéző, a jegyzőkönyvvezető és a leíró, a hatóság vezetője, a felügyeleti szerv, valamint a fellebbezés elbírálására jogosult hatóság erre felhatalmazott ügyintézője és vezetője, az illetékes ügyész és a bírósági felülvizsgálat során eljáró bíró jogosult.; Az iratbetekintési jog biztosítása érdekében a hatóság - a jogszabályban meghatározott tartalmi és formai követelményeknek egyebekben megfelelő - kivonatot készít az eljárás során keletkezett iratról akként, hogy abból az (1) bekezdésben meghatározott személy kilétére vonatkozóan következtetés ne legyen levonható.

Az alperes a felperes, mint tanú által előadottakat a vizsgálati jelentésben és a 2017. október 19-én kelt, Vj/22-544/2015. számú előzetes álláspontban bizonyítékként értékelte. A 2017. december 4. napjára kitűzött tárgyalást megelőzően (2017. december 1. napján elektronikusan, majd a tárgyalás napján személyesen előterjesztve) az eljárás alá vont vállalkozás jogi képviselője,

ügyvéd indítványozta a felperes tanúkenti meghallgatását. Az eljárás alá vont vállalkozás beadványához csatolta a felperes közjegyző előtt aláírt, 2017. november 30-i keltezésű nyilatkozatát, mely szerint az adatainak zárt kezelésére vonatkozó kérelmét visszavonja, tekintettel arra, hogy az okafogyottá vált. E nyilatkozatára tekintettel kifejezetten hozzájárul, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban lefolytatott tanúmehhallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmát az eljárásban résztvevők megismerhessék, és kész újabb tanúvallomást tenni anélkül, hogy a hatóság a személyazonosító adatait zártan kezelné.

A fentieket követően hozta meg az alperes a 2018. február 5. napján kelt, Vj/22-685/2015. számú végzését, melyben a felperessel szemben 50 000 forint eljárási bírságot szabott ki. Rögzítette, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban a valós tényállás feltárása nemcsak elsődleges fontosságú az eljárás eredményessége szempontjából, hanem a Ket. 50. § (1) és (6) bekezdései szerint törvényi kötelezettség is. E célt szolgálja a Ket. 53. § (1) bekezdése szerinti tanúmehhallgatás lehetősége is. A bírói gyakorlatra hivatkozással kiemelte, hogy a Tpv. 61. § (1) bekezdése két vagylagos tényállás esetén teszi lehetővé az eljárási bírság kiszabását. Egyrészt akkor, ha az ott meghatározott személy olyan cselekményt végez, mely az eljárás elhúzására, illetve a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, mely célzatos tényállás, ezért a bírság kiszabhatóságához nem szükséges az eljárás tényleges elhúzódása, illetve a valós tényállás feltárásának tényleges megghiúsítása. Ehhez képest a másik esetben a bírság kiszabásához az eredmény tényleges bekövetkezése is szükséges. Az irányultságra (mint szubjektív elemre) általánosságban a feltárt tényállásban megállapított objektív külső körülményekből lehet következtetni. A fő szempont e körben az adott szituációban tanúsított viselkedés, amit erősíthetnek vagy gyengíthetnek a vizsgált magatartást megelőzően, és azt követően tanúsított cselekmények. Rögzítette azt is, hogy a bírói gyakorlat szerint a valós tényállás felderítésének megghiúsítására irányultság akkor állapítható meg, ha a kötelezett jobb tudomása ellenére, illetve alapos ok nélkül nem teljesítette megfelelően vagy tagadta meg eljárási kötelezettségét. Megállapította, hogy az a tény, mely szerint a védett tanú nem az irányadó eljárásrend szerint, azaz nem a hatóságnál nyújtotta be a nyilatkozatát, hanem az egyik eljárás alá vonttal került kapcsolatba azon időszak alatt, amikor adatai kérelmére zártan kerültek kezelésre, a tanú eljárás alá vonttal való viszonyára, és ezáltal elfogulatlanságára hatással van. A tanúnak meghallgatásai előtt a Ket. 54. § (1) bekezdése alapján minden esetben nyilatkoznia kellett arról, hogy az ügyfelekkel milyen viszonyban van, nem elfogult-e. Ez alapján a tanúnak tudomása volt arról, hogy tanúként az eljárás alá vontakkal kapcsolatban kizárólag akkor tehet vallomást, ha elfogulatlanul tudja azt megtenni. Az alperesi megállapítás szerint a felperes akkor járt volna el

jogszerűen, és akkor őrizte volna meg elfogulatlanságát, ha a korábbi magatartásának megfelelően a hatóságot kereste volna meg azzal, hogy a védett tanúi státuszának indokai megszűntek. Ezzel szemben a felperes jobb tudomása ellenére, a hatóság tudta nélkül az egyik eljárás alá vonttal került kapcsolatba és tárta fel előtte védett tanú státuszát. Az alperes kiemelte, hogy a perbeli esetben nem lehet attól elvonatkoztatni, hogy a felperes tanúkenti jogállása csak védettségére tekintettel volt értelmezhető, hiszen az elfogulatlan tanúvallomást csak így volt képes megtenni. A felperest nem a saját adatai feletti rendelkezési joga vezérelte akkor, amikor a védettségét az eljárás alá vont vállalkozás tudomására hozta, amelyre tekintettel kompromittálódott, tőle a jövőben elfogulatlan vallomástétel nem várható. Összességében az alperes álláspontja szerint a felperes azáltal, hogy a hatóság tudta nélkül, adatai zárt kezelése időszakában jobb tudomása ellenére az eljárás alá vont vállalkozással került kapcsolatba, miközben ismerte annak eljárásjogi helyzetét és kiemelt szerepét az eljárásban, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló cselekményt követett el azáltal, hogy elfogulatlan eljárásjogi helyzetét az egyik eljárás alá vont előtt adta fel, ekként olyan módon kompromittálta magát, amely a tanúkenti bizonyítással össze nem férhető helyzetet, a tanú elfogultságát eredményezte. A felperes ezen eljárása nem értékelhető az önrendelkezési jogának gyakorlása keretében, hiszen jobb tudomása ellenére nem a hatóságnál adta be kérelmét. A felperes ezen cselekménye a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló magatartásnak minősül.

Az alperes a bírság összegének megállapításakor a jogellenes magatartást súlyos fokúnak minősítette, mivel álláspontja szerint a tanú a tényállás tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bír, magatartása oda vezetett, hogy tőle a továbbiakban elfogulatlan vallomástétel nem várható és az általa a továbbiakban elmondottak bizonyítékként nem vehetők figyelembe. Megállapította, hogy a felperes magatartása közepesen súlyos mértékben felróható, mivel tőle az lett volna elvárható, hogy nyilatkozatát a hatóságnál terjessze elő, kapcsolatot ne létesítsen az eljárás alá vonttal. Összességében a bírság összegét a törvényi minimumban állapította meg, figyelemmel arra is, hogy első alkalommal kerül sor ilyen jellegű jogsértés miatt eljárási bírság kiszabására.

A felperes a végzéssel szemben keresettel élt, melyben elsődlegesen annak megsemmisítését, másodlagosan a megváltoztatását és a bírság mellőzését kérte. Előadta, hogy 2017 novemberében megkereste az eljárás alá vont vállalkozás ügyvezetője, , azzal, hogy hajlandó lenne-e tanúskodni az alperes eljárásában az eljárás alá vont által indítványozott kérdésekről. Közölte a megkeresővel, hogy az eljárásban már tett tanúvallomást, de hajlandó ismét megjelenni az alperes előtt. Ezt követően arról tájékoztatta, hogy csak akkor tud tanúvallomást tenni, ha az adatainak zártan kezelésére vonatkozó kérelmét visszavonja. Megfontolva ezt a lehetőséget úgy ítélte meg, hogy az eltelt időre tekintettel, valamint saját helyzetének változása folytán adatainak védett kezeléséről lemond annak érdekében, hogy nyílt eljárásban is tanúskodjon. Az eljárás alá vont vállalkozás javaslatára közjegyző előtt aláírt egy nyilatkozatot arról, hogy adatainak zártan kezelését tovább nem kéri, és ahhoz is hozzájárul, hogy a korábban tett tanúvallomása az eljárásban résztvevők számára hozzáférhető legyen. A közjegyzői irodában az eljárás alá vont vállalkozás jogi képviselője is megjelent, és ott ismét tájékoztatta őt arról, hogy a nyilatkozat aláírása azzal jár, hogy adatai és korábbi vallomásai láthatóvá válnak nem csupán az eljárás alá vontak, hanem az eljárásban érintett kereskedelmi láncok számára is. Mivel úgy ítélte meg, hogy valós hátránnyal nem kell számolnia az eljárásban részes felek részéről, ezért a nyilatkozatot aláírta. Az aláírt nyilatkozatot az eljárás alá vont vállalkozás jogi képviselőjének átadta, aki vállalta, hogy azt az alperesnek benyújtja. Emellett az eljárás alá vont vállalkozás kérésére azt is vállalta, hogy az alperes székhelyén megjelenik 2017. december 4-én annak érdekében, hogy tanúvallomást tegyen, amennyiben azt az alperes lehetővé teszi, meghallgatására végül nem került sor. Állította, hogy nem sértette meg a Tptv. 61. § (1) bekezdését, a tanú kötelezettségeit nem szegte meg. Éppen azért jelezte, hogy

hajlandó tanúskodni az eljárás alá vont vállalkozás által indítványozott kérdésekkel kapcsolatban is, mert kész elősegíteni a való tényállást feltárását. Álláspontja szerint az alperes alaptalanul állítja azt, hogy a magatartása a való tényállás feltárásának megghiúsítására irányult, ezt ugyanis addig nem lehet megállapítani, amíg őt ismét meg nem hallgatják, és meg nem győződnek arról, hogy tanúvallomása nem felel meg a valóságnak. Arra is hivatkozott, hogy joga van visszavonni az adatai zárt kezelésére vonatkozó kérelmét, melyet a helyzetének változása, vagy az indokolhat, hogy korábban a helyzetét tévesen ítélte meg, ezt azonban indokolnia sem kell. Jogi álláspontja szerint a Ket. semmilyen szabályt nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a tanú hogyan kérheti azt, hogy a hatóság a továbbiakban ne kezelje az adatait zártan, vagyis ezt a kérelmet a tanú bárhogyan előterjeszheti. Arra hivatkozott, hogy nem hatalmazta meg az eljárás alá vont vállalkozás jogi képviselőjét azzal, hogy az iratot helyette nyújtsa be, de nem is létezik olyan „eljárásrend” az alperesnél, amely szerint az iratokat csak meghatalmazással lehetne benyújtani. Amennyiben köteles lett volna személyesen bemenni az alperes székhelyére, és ezért a benyújtás módja nem lenne szabályos, ez akkor sem valósíthatna meg kötelezettségszegést, nem adhat alapot bírság kiszabására. Ugyanakkor a nyilatkozat hatályossá vált a benyújtásával, mivel a nyilatkozatot közjegyző előtt kétséget kizáróan ő maga tette, és álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy a nyilatkozatot milyen úton juttatta el az alpereshez. Sétélmezte, hogy az alperes nem oktatta ki olyasmiről egyik meghallgatása során sem, hogy az eljárásban érintett vállalkozásokkal nem tarthat kapcsolatot, nincs olyan eljárási kötelezettség vagy szabály, amely tiltaná, hogy a tanú kapcsolatban álljon az eljárásban érintett vállalkozásokkal. Állította, hogy tőle elvárható volt, hogy mindaddig ne fedje fel tanúvallomását az alperesi eljárásban résztvevő vállalkozásoknak, akikre tekintettel adatai zártan kezelését kérte, amíg az alperes zártan kezeli az adatait. Ezt nem is tette meg, azt azonban, hogy adatainak zártan kezelését indokoltnak tartja-e még, kizárólag ő maga jogosult eldönteni. Hasonlóképpen a tanú tud nyilatkozni arról, hogy elfogult-e. Önmagában azzal, hogy találkozott az eljárás alá vont vállalkozás képviselőjével, nem vált elfogulttá.

Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a végzésében foglaltakat.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

A Tpv. 61. § (1) bekezdése értelmében, eljárási bírság szabható ki azzal szemben, aki az eljárás során olyan cselekményt végez vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a való tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi, vagy kötelezettségét egyébként önhibájából megszegi.

A bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a felek között ténykérdésben nem volt vita, kizárólag a nem vitatott tényekből levont jogi következtetés volt vitatott.

A bíróság megállapította, hogy a felperes a versenyfelügyeleti eljárásban maga kérte az adatainak zártan történő kezelését, figyelemmel arra, hogy a saját értékítélete alapján elfogulatlan, így befolyástól és félelemtől mentes tanúvallomás tőle csak e védettség biztosítása mellett volt várható. Arra a felperes alappal hivatkozott, hogy a védettséget megalapozó körülményekben időközben változás állhat be, a kérelmet alátámasztó okok okafogyottá válhatnak. Ezen megváltozott körülmények felismerésének és eljáró hatóság felé történő bejelentésének azonban éppúgy elfogulatlanok, befolyástól mentesnek kell lennie, mint adott esetben egy tanúvallomásnak. A felperes – a fent idézettek szerint – az adatainak zárt kezelését elrendelő végzésből egyértelműen tudomással bírt arról, hogy az adatait, ekként azt a tény, hogy az eljárás során tanúvallomást tett, kizárólag a hatóság erre felhatalmazott ügyintézői és vezetői ismerhetik meg, kivonatolt

tanúvallomásáról az eljárás alá vontak csak úgy szerezhettek tudomást, hogy a megismert nyilatkozatból a meghatározott személy (értsd a felperes) kilétére vonatkozóan következtetés ne legyen levonható. Ebből fakadóan irreleváns az a felperesi hivatkozás, mely szerint a vallomása tartalmát az eljárás alá vont vállalkozás előtt a mai napig nem fedte fel, mert az alperes nem is ezt róta a felperes terhére.

A perbeli esetben a felperes, mint az eljárás alá vont vállalkozás a vallomástételt – a saját személyes biztonságának megőrzése és a jövőbeni munkalehetőségei miatt – azzal a feltétellel vállalta, hogy a vallomásából a felek a személyére nem tudnak következteti, előttük a kiléte rejtve marad. A bíróság arra mutat rá, hogy a befolyástól, félelemtől mentes tanúvallomás megtételének lehetősége akkor áll fenn, ha a vallomástevőnek negatív következmény veszélyével nem kell számolnia. Amennyiben e következmények aláássák a vallomástétel szabadságát – így például, amikor az ismert tanú az eljárás alá vont vállalkozással függő viszonyban áll vagy állt, és a saját kérelme alapján is a vallomásának tartalma befolyásolhatja a jövőbeni munkalehetőségét, személyes biztonságát –, megalapozott és valószínű nyilatkozat megtétele nem várható. A felperes a perbeli esetben nem azon felismerés eredményeként kezdeményezte az adatai zárt kezelésének visszavonását, mely szerint a helyzetében bekövetkezett változások miatt a továbbiakban védett státusz nélkül is képes elfogulatlan vallomást tenni. Éppen ellenkezőleg, a védett státuszát az eljárás alá vont vállalkozás előtt fedte fel anélkül, hogy e védeltséget a hatóság korábban feloldotta volna, a védeltség megszüntetését pedig az eljárás alá vont vállalkozás javaslatára kezdeményezte [lásd keresetlevélben tett azon állítás, mely szerint az eljárás alá vont vállalkozás javaslatára „megfontolta” ennek lehetőségét; „javaslatára” ment el a közjegyzőhöz].

Közömbös az a felperesi hivatkozás, hogy az eljárás alá vont vállalkozás ügyvédjének a felperestől nem volt meghatalmazása, de ha már „arra járt”, a felperesi kérelmet éppen ő juttatta el a hatósághoz. Jelentősége ugyanis kizárólag annak van, hogy a felperes jobb tudomása ellenére, a védeltségét az eljárás alá vont vállalkozás tudomására hozta, sőt az adatai zárt kezelésének megszüntetését is az ő javaslatára, ekként – állításával ellentétben – nem a saját felismerése eredményeként intézte. Az adatok zárt kezelését elrendelő végzésben idézett Ket. 39/A. §-ának rendelkezéséből a felperes pontos tudomással bírt arról, hogy a védeltség őt minden eljárás alá vonttal szemben megilleti, a hatóságnak pedig jogszabályi kötelezettsége e védeltség biztosítása. Ebből következően a védelem fennállásáig (feloldásáig) nem a tanú döntésének függvénye, hogy a védeltségét mely eljárás alá vonttal szemben „tartja fenn”, a védeltségét mely eljárás alá vont vállalkozás előtt fedte fel. A tanú elfogulatlanságának fokmérője az is, hogy az egyes, a tanúvallomással összefüggő cselekményeit is befolyástól mentesen, és nem az eljárás alá vont vállalkozással egyeztetve és közreműködésével végzi. Teszi ezt ráadásul az eljárás olyan szakaszában, amikor a tanúkenti minősége e vállalkozás előtt jogszabály erejénél fogva nem is lehet ismert, és éppen ezen ismertség hiánya (védeltség) az, amely a tanúkenti jogállásának, az elfogulatlan tanúvallomás megtételének lényegi ismérve.

A fentiek alapján az alperes alappal állapította meg, hogy a felperes által, hogy a kérelme alapján elrendelt védeltsége ideje alatt jobb tudomása ellenére az eljárás alá vont vállalkozás előtt a védett státuszát felfedte, olyan magatartást követett el, ami elfogultságához vezetett, mely cselekménye a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló magatartásnak minősül, ekként a Tpv. 61. § (1) bekezdése értelmében eljárási bírság kiszabásának alapját képezheti.

A fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperes által előadott körben a végzés nem jogszabálysértő, ezért a felperes keresetét, mint alaptalant a közigazgatási perrendtartásról szóló

2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította és a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett, 45/A. § (2) bekezdésében és 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott kereseti illeték megfizetésére kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

A bíróság a pervesztes felperest kötelezte a kamarai jogtanácsos által képviselt alperes perköltségének viselésére, figyelemmel a Pp. 82. § (1)-(2) bekezdésére, és 83. § (1) bekezdésére. A perköltség összegét a bíróság az alperes által felszámítottakkal egyezően állapította meg, tekintettel az ügy bonyolultságára, az előterjesztett védirat elkészítésének időigényességére és színvonalára, és arra, hogy a perben egy tárgyalás tartására került sor.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 126. § (3) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. év május hó 15. napján

dr. Varga Eszter s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: